

Wynik egzaminu oznacza się stopniami:

- 1) „bardzo dobry”, jeżeli kandydat wykazał wybitną i bardzo dokładną znajomość przedmiotów egzaminacyjnych,
- 2) „dobry”—jeżeli kandydat wykazał dokładną znajomość przedmiotów egzaminacyjnych,
- 3) „dostateczny”—jeżeli wiadomości kandydata są wystarczające,
- 4) „niedostateczny”—jeżeli wiadomości kandydata nie są wystarczające.

W razie niedostatecznego wyniku egzaminu, Komisja wyznacza termin powtórzenia egzaminu. Termin ten nie może być krótszy, niż pół roku, nie dłuższy zaś, niż rok.

W razie ponownego niedostatecznego wyniku, egzaminu powtarzać nie wolno.

Uchwały Komisji egzaminacyjnej zapadają większością głosów i są ostateczne. Egzaminatorzy głosują według kolejności, w jakiej egzaminowali, po czym ostatni daje głos przewodniczący.

§ 15. Z przebiegu egzaminu sporządza się protokół, do którego wpisuje się skład Komisji egzaminacyjnej, tematy egzaminu pisemnego i ocenę wypracowań, pytania egzaminu ustnego i ocenę poszczególnych odpowiedzi, tudzież uchwały Komisji co do wyniku egzaminu.

§ 16. Na dowód poddania się egzaminowi otrzymuje kandydat świadectwo urzędowe, wystawione przez Komisję według dołączonego wzoru.

Świadectwo ma być podpisane przez przewodniczącego Komisji i komisarzy egzaminacyjnych, oraz zaopatrzone pieczęcią z godłem państwem o treści następującej: „Komisja egzaminacyjna dla egzaminu sanitarnego przy Ministerstwie Spraw Wewnętrznych” (dla lekarzy, dla farmaceutów).

§ 17. Kandydatom, którzy pełnią służbę nie w siedzibie Komisji egzaminacyjnej i poddają się po raz pierwszy egzaminowi, należą się normalne djety i zwrot kosztów podróży.

§ 18. Z pośród urzędników, piastujących obecnie stanowiska kategorii I państwowej służby zdrowia, zwolnieni są od obowiązku złożenia egzaminu:

1) urzędnicy, którzy przed wstąpieniem do służby państwowej polskiej pozostawali na stanowiskach, równających się referendarskim, w dziale państwowej służby zdrowia w jednym z b. państw zaborczych i uczynili zadość wymogom, stawianym w tych państwach do uzyskania stałej posady, w szczególności złożyli obowiązujący tam egzamin praktyczny oraz ci urzędnicy, którzy rozpoczęli służbę w Państwie Polskiem i złożyli egzamin praktyczny na podstawie obowiązujących jeszcze ustaw byłych państw zaborczych,

2) urzędnicy IV, V, VI i VII stopnia służbowego, którzy posiadają pełne wyższe wykształcenie fachowe, pozostają bez przerwy przynajmniej od lat dwóch w państwowej służbie zdrowia i mają dobrą kwalifikację, stwierdzoną, o ile chodzi o urzędników do VI stopnia służbowego włącznie, przez Komisję kwalifikacyjną, o ile zaś chodzi o urzędników IV, V i wyższych stopni, przez Ministra Spraw Wewnętrznych,

3) w wyjątkowych wypadkach może Rada Ministrów, na wniosek Ministra Spraw Wewnętrznych, zwolnić od egzaminu sanitarnego urzędników nie posiadających wymogów, określonych w pp. 1 i 2.

Wszyscy inni urzędnicy, zajęci w państwowej służbie zdrowia, winni poddać się egzaminowi przepisanemu niniejszym rozporządzeniem w terminie, określonym osobnym rozporządzeniem Rady Ministrów.

§ 19. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie tracą moc obowiązującą dotychczasowe przepisy, wydane w przedmiocie, unormowanym niniejszym rozporządzeniem.

Prezes Rady Ministrów: *W. Grabski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Soltan*

Wzór do § 16 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 lutego 1924 r. poz. 226.

L. protokołu egzaminacyjnego.....

Ś w i a d e c t w o .

Pan
(charakter służbowy)

poddał się w dniach
na zasadzie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia
egzaminowi sanitarnemu dla kandydatów na stanowiska administracyjnych urzędników lekarskich (farmaceutycznych) I kategorii w państwowej służbie zdrowia i złożył go z wynikiem.....

Warszawa, dnia 192... r.

(pieczęć)

Komisja egzaminacyjna dla egzaminu sanitarnego przy Ministerstwie Spraw Wewnętrznych (dla lekarzy, dla farmaceutów).

Przewodniczący Komisji:

Komisarze egzaminacyjni:

227.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 3 marca 1924 r.

w sprawie zastosowania stałej jednostki do kosztów postępowania przed Najwyższym Trybunałem Administracyjnym.

Na podstawie art. 5 lit. b), 6 i 7 ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jednostki do obliczania danin, niektórych innych dochodów publicznych oraz kredytów, udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe (Dz. U. R. P. № 127 poz. 1044) zarządza się co następuje:

§ 1. Kwoty pieniężne, zawarte w ustawie z dnia 22 września 1922 r. o kosztach postępowania przed Najwyższym Trybunałem Administracyjnym (Dz. U. R. P. № 89 poz. 800) przelicza się franki złota, uwzględniając przy przeliczaniu przeciętną wartość franka złotego z miesięcy: lipca, sierpnia i września 1922 r. i stosując niezbędne zaokrąglenie.

Wartość ta wynosi 1358,1 mk. p. a zatem kwotę 20.000 mk. p. przelicza się na 15 fr. zł.

"	8.000	"	"	"	"	6	"
"	4.000	"	"	"	"	3	"
"	200	"	"	"	"	0,2	"
"	100	"	"	"	"	0,1	"
"	50	"	"	"	"	0,05	"

§ 2. O ile uiszczenie opłaty względnie kaucji, ustalonych w § 1 rozporządzenia niniejszego we frankach złotych, następuje bez decyzji Najwyższego Trybunału Administracyjnego (art. 2, 4 ustęp pierwszy i art. 5 ustawy z dnia 22 września 1922 r. Dz. U. R. P. № 89 poz. 800), to należności te mają być uiszczone w tej sumie marek polskich, jaka wynika z pomnożenia należnej kwoty franków złotych przez kurs franka złotego, obowiązujący w dniu, w którym opłata lub kaucja staje się płatną.

Opłaty dodatkowe (art. 3 ustęp drugi i trzeci i art. 4 ustęp drugi powołanej ustawy) wymierza się we frankach złotych.

Wymiar opłaty dodatkowej nie może zawierać ułamków franka złotego mniejszych niż dziesiąta część franka złotego.

W przypadkach, gdy w myśl art. 4 ustęp drugi powołanej ustawy Najwyższy Trybunał Administracyjny uzna za właściwe rozpoznać podanie za dodatkowym pobraniem należnej opłaty, a suma opłat, które mają być pobrane dodatkowo, określona we frankach złotych, zawiera ułamki franka złotego o więcej niż jednym miejscu dziesiętnym, to setne części franka złotego wynoszące 5 lub więcej zaokrągla się w decyzji Najwyższego Trybunału Administracyjnego wzwyż do pełnych dziesiątych części franka złotego; ułamki franka złotego niższe niż 5 setnych — opuszcza się.

§ 3. W przypadkach, gdy opłata lub kaucja uiszczoną zostaje przed ustawowym terminem jej płatności, dokonuje się przeliczenia na marki polskie wedle kursu franka złotego w dniu faktycznego jej uiszczenia tak wówczas, gdy uiszczenie następuje przez naklejenie odpowiedniej wartości znaczków stemplowych, jak i wówczas, gdy uiszczenie następuje gotówką w Kasie Skarbowej lub w Pocztovej Kasie Oszczędności.

§ 4. Jeśli z przeliczenia należnej sumy franków złotych na marki polskie przy uiszczeniu opłaty wyniknie kwota marek polskich niepodzielna przez 10.000, a zarazem cztery ostatnie cyfry tworzą liczbę 5000 lub więcej, to zaokrągla się ją wzwyż do pełnych 10.000 mkp.; jeśli ostatnie cztery cyfry tworzą liczbę niższą niż 5000 mkp. to cyfry te zastępuje się zerami.

§ 5. Zwrot kaucji, przewidzianej w art. 3 ustęp pierwszy i trzeci powołanej ustawy, następuje w tej

sumie marek polskich jaka została faktycznie wpłaconą.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w 8 dni po ogłoszeniu i z tą chwilą przestaje obowiązywać rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 26 listopada 1923 r. w przedmiocie podwyższenia kosztów postępowania przed Najwyższym Trybunałem Administracyjnym (Dz. U. R. P. № 126 poz. 1020).

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu: *W. Grabski*

228.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 23 lutego 1924 r.

w przedmiocie zwolnienia od cła surowic i szczepionek, używanych w lecznictwie i stosowanych do celów weterynaryjnych.

Na zasadzie art. 20 rozporządzenia Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 4 listopada 1919 r. o taryfie celnej (Dz. U. R. P. № 95, poz. 510) i w myśl p. 3, poz. 44 taryfy celnej, ogłoszonej w powyższym rozporządzeniu zarządza się w porozumieniu ze Służbą Zdrowia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych co następuje:

§ 1. Ustala się następujący wykaz surowic i szczepionek, wolnych od cła:

A) Surowice używane w lecznictwie:

- 1) przeciw cholerae,
- 2) „ dżumie,
- 3) „ jadowi kiełbasianemu (serum anti-botulinum),
- 4) przeciw jadowi węzów,
- 5) „ gorączce siennej (Hemfieber),
- 6) „ wąglikowi,
- 7) „ pneumokokom;

B) Surowice i szczepionki do celów weterynaryjnych:

- 1) przeciw zółzom u koni,
- 2) „ wąglikowi,
- 3) „ pomorowi świń.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie tracą moc obowiązującą wszelkie inne przepisy dotyczące surowic i szczepionek, wolnych od cła.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

229.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 28 lutego 1924 r.

w przedmiocie wypuszczenia serji I. premjowej pożyczki dolarowej.

Na podstawie §§ 1 i 11 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 31 stycznia 1924 r.